

„За тази добрина ще ми се отблагодаришъ, като разнесешъ нѣколко мои топчета“, каза репеятъ и залепи цѣла шепа топчета по козината на заякъ.

Заякътъ не стоя много подъ листата на репея, защото кучето пристигна тичишкомъ, заякътъ се уплаши, прескочи презъ плета и уфейка изъ полето.

„Избѣга!“, — каза кучето съ ядъ, „старъ съмъ не ще го стигна“. Но пакъ мириса дълго време подъ репея. Репеятъ се зарадва и залепи по козината му нѣколко топчета съ семена. Кучето се измъкна да си отиде, но спрѣ на пжтеката да се почеше на едно дърво, защото въ козината му имаше много бълхи, които го хапѣха. Отъ чесането семената на репея изкочиха отъ топчетата и отидоха изъ полето.

Така и репеятъ настани децата си.

Дойде есенъта и си отиде. Настъпи зима. Всичко спѣше. И семената почиваха въ топлата земя подъ дебела снѣжна черга.

Напролѣтъ рѣжъта пакъ избоя и стрѣковетѣ ѝ си казаха:

„Хубаво растемъ и добре поминуваме, — както трѣбва. Селянинътъ ще се зарадва“.

Следъ нѣколко дена голѣмо множество макове и глухарчета, бодили, репей и звѣнчета изправиха изъ нивата цвѣтоносни върхове между рѣженитѣ стрѣкове.

„О, хо!“ извикаха рѣженитѣ стрѣкове, „какъ се домъкнахте тука?“

Макътъ погледна зачуденъ звѣнчетата и попита:

„Какъ дойдохте тукъ?“

И глухарчето запита репея, какво търси тукъ.

Всички се чудѣха, и мина доста време, докато работата се разбере.

Рѣжъта се разяри отъ гнѣвъ. И като чу, че на плѣвелитѣ е помогналъ вѣтърътъ, и кучето и заякътъ, — изрева съ силенъ гласъ: